

JULIE GARWOOD

A TÖKÉLETES JELÖLT

GABO Könyvkiadó

1.
fejezet

Az esti híradóban leadott ötperces hír kész bűnözővé változtatta Allison Trentet. Sokszor átmerészkedett már azon a bizonyos határvonalon, de még sohasem tett ilyen vakmerő vagy arcátlan dolgot. Néhány év leforgása alatt nyolcvanmilliónál is több dollárt halmozott fel. Papíron ez óriássá tette. A valóságban azonban szegény volt, mint a templom egere.

A késztetés, hogy elkövesse az első bűntettét, meglehetősen váratlanul tört rá. A Bostoni Egyetem épületéhez közel eső kávézó túltömött kanapéján ült, és a másnapi beadandóján dolgozott az ölében tartott laptopján. Annyira belemerült a munkába, hogy el sem jutottak hozzá a környezete zajai, még a szemközti falon lévő televízió híreit sem hallotta... egészen addig a pillanatig, míg a „borzasztó igazságtalanság” kifejezés meg nem törte a koncentrációját, és a képernyőre irányította a figyelmét. A fiatal férfi bemondó őszintén együttérzőnek tűnt, ahogy a hírt felolvasta a sugógépről. A téma a helyi Sunset Gardens névre keresztelt idősek otthona volt, egyike a keleti parton található húsz idősek otthonának, amely egy Philadelphián kívüli társaság tulajdonában volt. A társaság minden egyes ügyfelükről fontos információkat tárolt az adatbázisában, magyarázta a fiatal bemondó. Gondosan vigyáztak arra, hogy óvják az ügyfelek magánéletét, a legmodernebb védelmi rendszereket és tűzfalakat telepítették, hogy kivédjék

a hibákat és vírusokat, és biztonságban tudják az ügyfelek személyes adatait, ezenfelül jókora összeget fizettek egy technikusnak, hogy figyelje a rendszert.

De mindez semmit nem ért. Valaki betört a rendszerbe, és egyetlen billentyűléüetéssel ellopta mind a húszt intézmény valamennyi lakójának személyazonosságát. S mivel mindegyik Sunset Garden otthon – és összes lakója – hivatalosan a First National Bankhoz tartozott, percekben belül az összes számlát is lenullázták.

A bemondó azzal folytatta, hogy az otthonok legtöbb lakójának nincs családja, aki segíthetne rajtuk, s a bankban tartott pénz ugyan biztosítva volt, de sok időt vesz majd igénybe, mire a hatóságok tisztázzák a tényeket, és kártalanítják az ügyfeleket.

Allison eltűnődött, hogy addig is mi lesz az otthonok idős lakóival.

Egyre nőtt benne a harag, ahogy a büntett szörnyű részleteit hallgatta, de a tragédia akkor csapott le teljes erejével, amikor a riporter bejátszott egy interjúrészletet az egyik idős lakóval. A nőt Ella O'Connornak hívták. A riporter Ella tolszéke mellett térdelt, fogta az eres kezét, amikor megkérdezte tőle, mit jelent számára ez a hír.

Ella néhány pillanatig csak nézte könnyes szemmel, mintha próbálná felfogni a kérdést.

– Nem tudom – mondta végül, aztán kétségbeesett kifejezés jelent meg az arcán. – Remélem, nem küldenek el.

Ella teljesen egyedül állt a világban, félt, és tehetetlennek érezte magát. Allison pontosan tudta, milyen érzés ez. A szíve megesett Ellán és a többi szegény teremtesen. Néhányuk meg fog halni, mielőtt tisztázódnának a dolgok. Életük alkonyán megbirkózni a stresszel és félelemmel komoly traumát jelenthet számukra. Több mint kegyetlenség, ami velük történt.

A következő bejátszás a Sunset Gardens Társaság elnökével készült interjú volt.

– A hatóságok szerint a betörés valószínűleg az oroszok műve – nyilatkozta közönyös hangon. – Vagy talán a kínaiaké. Igazából lehetséges, hogy sohasem fogjuk megtudni.

A közömbös, *Na igen, mit tehetnék?* hozzáállás feldühítette Allisont. Tudta, hogy az FBI szakemberei próbálják megtalálni és lecsukni a hackereket, de nyilvánvaló, hogy eddig nem túl nagy sikerrel. A biztonsági rendszerek feltörése járványos méreteket öltött. Épp az előző héten tették közhírré a hírcsatornák, hogy betörték a Pentagon rendszerébe. Az FBI akkor is biztosra vette, hogy a behatolás mögött az oroszok állnak, de ezt bebizonyítani óriási kihívás.

De mit tehetne ő? Valamit... talán. Azzal nem árt senkinek, ha próbálja megkeresni a Sunset Garden hackereit, nem igaz?

Az egoja vagy önteltsége hitette el vele, hogy sikerrel járhat? Mindig is megvolt a képessége, hogy bonyolult problémákat megoldjon. A gondolkodása már kisgyerekként is eltért a szokványostól. Csak nyolcéves volt, amikor felfedezték ezt a rejtélyes képességét. Charlotte, a nővére egy ötszáz darabos kirakót vett egy garázsvásáron, és az összes apró darabot kitette a szobájuk padlójára. Amikor Allison hazaért az iskolából, Charlotte megkérdezte, szeretne-e segíteni kirakni a képet. Allison letérdelt a padlóra, és legfeljebb egy vagy két percig merőn nézte a sok apró képdarabkát. Utána nem csupán azt tudta megmondani Charlotte-nak, mit ábrázol a kép, de azt is tudta, melyik darabka hová illik. Mintha látta volna, hogyan kapcsolódik a kirakó egyik darabja a másikhoz. Az apró képmozaikokat hat oszlopba halmozta, aztán munkához látott. Charlotte ámultan figyelte. Öt perc sem kellett hozzá, és Allison kirakta a kép keretét, majd további húsz perc alatt az egész képet. Allison nem hitte, hogy bármi különleges dolgot tett, de Charlotte-ot láthatóan sikerült lenyűgöznie. Közölte Allisonnal, hogy a legtöbb ember nem úgy látja a dolgokat, ahogy ő.

Az idősek otthonáról szóló hír épp a téli szünet előtt robant. Allison másodéves volt a Bostoni Egyetemen, és azt tervezte, hogy egyedül tölti a szünidőt. Charlotte és Oliver, a férje néhány évvel azelőtt Seattle-be költözött. Rajtuk kívül csak a nagynénje és a nagybátyja élt még, és inkább az utcán alszik, mintsem velük töltse a szünetet.

Allison és Charlotte nagyon fiatal volt, amikor Jane néni és Russel bácsi lett a törvényes gyámjuk. A házaspárnak volt egy Allisonnál két évvel idősebb fia, Will, és az otthonukra sem a meleg, sem a barátságos légkör nem volt jellemző. Állandó súrlódások keserítették meg a mindennapokat, és a súrlódások oka többnyire Will tetteiben gyökerezett. A fiú soha semmi ambíciónak vagy felelősségérzetnek nem adta jelét, és folyton rémes alakokkal lógott együtt. Egyetlen tehetséget mutatott csupán, a hajlamot a bajba kerülésre... vagy a *botlásokra*, ahogy Russel bácsi nevezte a fiú összeütközéseit a rendőrséggel.

Allison szerint nagynénje, nagybátyja és unokatestvére egyszerűen nem érdemelték meg a rokoni titulust. Egyedül Charlotte-ot tartotta a családjának. Gyerekkorukban a nagynénjük gyakran fenyegetőzött azzal, hogy szétválasztja őket, ha nem engedelmeskednek, és nem lesznek csendben, és a lehetőség, hogy soha többé nem látja a nővérét, halálra rémítette Allisont. Tehetetlenségnek érezte magát. Bármit megtett volna, hogy ez ne történhessen meg. A félelme és a lekötöttség érzése, amiért a nagynénje és a nagybátyja befogadták őket, amikor nem volt hová menniük, lakatot tett a szájára. A panaszait megtartotta magának.

Most, hogy felnőtt és elköltözött onnan, újfajta szabadságérzet töltötte el.

Mivel egyedül készült tölteni a vakációt, elhatározta, hogy a szabadidejében minden figyelmét a hackerekre összpontosítja. Biztosra vette, hogy az FBI hatalmas erővel nyomoz, és végül megtalálja a gazembereket, de nem hagyja rájuk

ezt a feladatot, mert elképzelhető, hogy nekik túl sokáig tartana.

A szünidő alatt nem jutott túl messzire a keresésben, de nem adta fel. Az órák közti minden szabad pillanatát, amit el tudott csenni, a vadászatra fordította. Tökéletesen tisztában volt azzal, mekkora kockázatot vállal, és azt is tudta, milyen óvatosnak kell lennie. A védett oldalakra való betörés törvényellenes, de ez sem tántorította el. Nem tudta kivenni a fejéből az idős áldozatokat. Lassan a megszállottjává vált, hogy megtalálja a pénzüket.

Áttörést ért el, amikor sikerült hozzáférnie a bank szerveréhez, és visszakövetnie a tolvajok tranzakcióit, amelyekkel különböző európai bankok számláira utalták át a pénzt. Ahogy gyanította is, a számlákat másodpercekkel a befizetések után zárolták, és a pénzt más számlákra utalták át. Végül sikerült követnie a pénzt egy ukrainai összevont számláig, majd onnan tovább, ahogy ismét kisebb bankszámlákra szórták szét. Minden egyes felfedezéssel egyre biztosabb lett, hogy a támadást nem valami kiber szindikátus követte el, hanem hackerek egy kisebb csoportja, sőt talán egy magányos farkas, aki rafinált tervet dolgozott ki arra, hogyan keressen meg és csapoljon le egy védtelen célpontot, mielőtt bárki felfedezné a lopást. Allison lépésről lépésre bogozta ki a csomókat.

Egy hónapi kutatás után még nem találta meg a forrást, de érezte, hogy nagyon közel jár. Hosszú hétvége következett, és Allison izgatottan várta a plusz szabadidőt. Abban a pillanatban, hogy pénteken véget ért az utolsó órája, már sietett is haza, hogy folytassa a keresést. Kedvenc szabadidőruháját vette fel, bolyhos papucsba bújt, a párnákat az ágy fejtámlájához halmozta, és a laptopot kinyújtott lábán egyensúlyozva hátradőlt. Éjjel háromkor már készült lefújni aznapra a munkát, és lefeküdni, amikor megtalálta az utolsó kapcsolatot... és egykettőre meg is lettek.

A felfedezés meglepte. A lopást mégsem az oroszok vagy a kínaiak követték el, és a külföldi bankokon keresztül történő sok utalás és továbbutalás csak okos elterelő hadműveletnek bizonyult. A valódi forrás az Egyesült Államokban volt, a nyugati parton. A Stanford Egyetem két végzős és egy másoddiplomás képzésben részt vevő hallgatója követte el a betörést. A gondosan elrejtett számlák mindegyike tartalmazta valamilyen módon a keresztnévük kezdőbetűit, CHF: Charles, Harold és Franklin. A számlákon összesen nyolcvanhárommillió dollár volt. Nem holmi aprópénz akármilyen hackermércével mérve is.

Allison jó negyedóraig örömmámorban úszott, mielőtt rá tört az aggodalom. Aggasztotta, ahogy a három férfi mozgatta a pénzt. Az a nyolcvanhárommillió reggelre akár el is tűnhet, és akkor ki tudja, megint mennyi időbe telik, mire ismét a nyomára bukkán.

Tudta, mit kell tennie. Csak azt nem, hogy megvan-e hozzá a bátorsága. Ha elszúrja, legalább harminc év börtön vár rá, gondolta, bár közben rájött, nem hagyhatja és nem is fogja hagyni, hogy az a három kapzsi és szemét alak elvegye, ami nem az övé.

– Csesszétek meg! – suttogta. – Lássuk, *nektek* hogy tetszik, ha tehetetlenek vagytok.

Elmosolyodott, ahogy elképzelte, milyen dühösek lesznek, amikor felfedezik, hogy ők is egy hacker áldozatai lettek.

Első lépésként ellopta a pénzt. Mind a nyolcvanhárommilliót. Átutalta egy titkos számlára, amelyet biztos, hogy sohasem találnak meg a hackerek, aztán nekilátott, hogy összeszedje a bizonyítékokat, amelyek alapján el tudják őket kapni. Gondosan újra visszakövete minden egyes lépésüket, beleértve minden egyes azonosító, tranzakciós és bankszámlaszámot. Miután ezzel elkészült, és a bizonyíték megtámadhatatlan volt, a nyolcvanhárommillió dollárral együtt elküldte az FBI-nak.

Természetesen arról is gondoskodott, hogy az e-mailje se legyen visszakövethető.

– Ezt érted teszem, Ella – mormolta, miközben harmadszor is ellenőrizte a munkáját, begépelte az FBI kiberbűnözéssel foglalkozó csoportjának e-mail címét, és megnyomta a „küldés” gombot.

Az FBI-nak küldött üzenete lényegre törő volt: *Szívesen.*

2.

fejezet

Többé már nem csak egy lehetőség volt. Gyűlölte, amikor a megérzésből valóság lett.

Liam Scott átsétált a part menti szálloda bárján, és a teraszon meglátta Alec Buchanant, aki a barátja és egyben a kollégája is volt. A csillagok olyan fényesen ragyogtak a végtelen honolulu égen, hogy a pálmaágakon függő apró lámpák szinte feleslegesek voltak.

Alec átöltözött, és öltöny helyett zsebes rövidnadrágot, kopott papucscipőt és egy öreg pólót viselt, olyan öreget, hogy a rajta lévő, öt kilométeres játékonysági futást hirdető felirat olvashatatlan volt. Kényelmesen hátradőlt a széken, a lábát kinyújtotta, a kezében sört tartott, és a partot ostromló hullámok hipnotikus játékát nézte. Egy hosszú, pihentető vakáció vége felé járó turistára emlékeztetett leginkább, nem ügynökre, aki csak nemrég fejezte be FBI-karrierje egyik legnehezebb nyomozását.

Liam még nem öltözött át. Amikor Alechez ért, a telefont kitette a zsebéből az asztalra, levette a zakóját és a nyakkendőjét, és gondosan a fonott szék támlájára hajtotta, mielőtt kigombolta az ingét.

– Rendeltem neked egy Guinnesszt – mondta Alec.

Liam leült mellé.

– Kösz. Rám fér.

– Úgy tűnik, holnapra le kell zárunk ezt az egészet. Addig, míg Meyernek inába nem száll a bátorsága. – Megemelte Liam felé a sörösdobozt. – Hálás vagyok, hogy beszálltál az ügybe. Nem hiszem, hogy sikerült volna Meyert megtalálnunk nélküled és a nemzetközi kapcsolataid nélkül.

– Ha Meyer vallomásával sikerül megbuktatnunk Volkovot meg a szindikátusát, én tartozom köszönettel neked.

– Meglepett, hogy ilyen gyorsan rá tudtunk venni a pálfordulásra. Azt hittem, tovább kitart.

– Nem mai gyerek már. Gyanítom, elég ösztönző volt a tudat, hogy hátralevő életét abszolút biztonságban élheti le.

– Hol van most?

– A csapat segít neki összepakolni, utána átviszik egy védett házba. Ha elég sokáig tudják titokban tartani, Volkovnak meg a seregnyi ügyvédjének esélye sem lesz felépíteni a védelmet. Sejtelmük sem lesz arról, hogy Meyer tanúskodni fog a régi társa ellen.

Egy pincérnő jelent meg, és Liam elé tette a sötétbarna folyadékot tartalmazó poharat. A nő sárga bikiniben volt, a derekára színes kendőt kötött, amely olyan kurta volta, hogy alig takarta formás fenekét. Cipőt nem viselt, és Liam elismerően nézett végig hosszú, napbarnított lábán.

– Hozhatok még valamit? – kérdezte a pincérnő.

– Nem, köszönöm – felelte Liam.

A nő még néhány pillanatig elidőzött, a tekintete végigsiklott Liam testén.

– Ha tehetek még magáért valamit... bármit... – mosolygott rá csábosan –, csak szóljon, rendben?

Liam és Alec nézte, ahogy visszasétál a bárba. Nem siette el, biztos akart lenni abban, hogy mindkét férfi alaposan szemügyre veszi a bájait.

Alec megbökte Liam lábát.

– Azt hiszem, ez felhívás volt keringőre. Lehet, hogy végül mégiscsak kellemes helynek találad Honolulu.

Liam nevetett.

– Holnap reggel elutazom. Úgy érzem, csak egy kiadós alvásra van szükségem, semmi másra. – Az ajkához emelte a poharat, és ivott néhány kortyot. – Te mikor mész haza?

– Pénteken repülök vissza Chicagóba. Szombaton lesz Regan születésnapja. Csak a jövő héten vár vissza, és meg akarom lepni.

– Nem értem. Regan gyönyörű, okos, szórakoztató és kedves... fel sem foghatom, miért lett a feleséged az a tökéletes nő.

– Igazad van. Tényleg tökéletes. Az, hogy rátaláltam Reganra, a legjobb dolog, ami valaha is történt velem.

– Szerencsés ember vagy – állapította meg Liam.

– Így igaz – bólintott Alec. – Na és te? Nem készültél még fel arra, hogy megkeresd a megfelelő nőt, és megállapodj?

– Megállapodni. Ez itt a kulcsszó. Miért állapodnék meg, amikor olyan házasságok vannak a szemem előtt, mint a tiéd Regannel? Nem, eszem ágában sincs megállapodni. A munka segít, hogy folyton mozgásban legyek. Különben sem vagyok olyan naiv, hogy elhiggyem, van még egy tökéletes nő a világon.

Nagyot sóhajtott az előtte álló, utazással töltött napokra gondolva. Reggel Brüsszelbe repül, hogy konzultáljon egy csempészési ügyben, utána hétvégére Szingapúrban várják, végül még a hónap vége előtt vissza Washingtonba. Tudta, milyen fontos munkát végez az FBI-nak, és sohasem volt az a fajta, aki elég sokáig akar maradni egy helyen ahhoz, hogy gyökeret eresszen. Mindig is úton volt, oda ment, ahol szükség volt rá, de az utóbbi időben valami nyugtalanság munkált benne, amelynek nem tudott nevet adni.

Ismét belekortyolt a sörébe, lejjebb csúszott a széken, és a végtelen eget nézte. A telefon csörgése zökkentette ki a gondolataiból.

– A honolului iroda – mondta a kijelzőre nézve.

Alec figyelte, ahogy Liam a hívót hallgatja. Abból, ahogy a barátja arca elsötétült, kitalálta, bármi is az, nem lehet jó hír. A hívás végén Liam felállt és körbepillantott.

– Keresnünk kell egy tévét – közölte, és már indult is.

Alec utánament. Liam határozott léptekkel átvágott a szálloda bárján, a hátsó pulton álló kis tévékészülékhez sietett, és a távirányítót felvéve a sportcsatornáról a hírcsatornára váltott. Néhány ott iszogató baseballrajongó tiltakozva felkiáltott, de Liam erősebbre vette a hangot, ami elnémította a zajongókat. A hírolvasó befejezte a helyi politikus lemondásáról szóló hírt, és áttért a következő riportra, amely áttörésről számolt be egy hatalmas, kábítószer-kereskedelemmel foglalkozó banda elleni nyomozásban.

– Élőben jelentkezik Jennifer Dawson – mondta a férfi, és a képernyőn egy apartmanház előtt álló, mikrofonos nő tűnt fel.

– Itt állok a ház előtt, amelyben Herman Meyer élt álnév alatt az elmúlt két évben – kezdte a túlságosan lelkes fiatal nő. – Egy eddig azonosítatlan forrás közölte az ötös csatornával, hogy Meyert kihallgatta az FBI, és ő kész tanúskodni a volt társa, Dimitrij Volkov ellen, aki a feltételezések szerint az egyik legnagyobb észak-amerikai droghálózat feje. Mr. Meyer állítólag eltűnt az otthonából...

Liam visszakapcsolt a baseballmeccsre, aztán Alechez balagott.

– Ennyit a meglepetésről – morogta.

Alec dühöngött.

– Csak egy maroknyi ember volt benne a Meyer-nyomozásban. Kizárt dolog, hogy valamelyikük nyilatkozott volna a sajtónak.

– Történt már hasonló korábban is, és ez nem lehet véletlen.

Alec bólintott.

– Akárki is szivárogtatja ki az információkat...

Liam fejezte be a mondatot.

– Annak belső embernek kell lennie.